

[Kaj Poulsen]

ud af kraft i 2 år, som om det var lønstigningerne, der var skurken i dette stykke.

Det havde været mere fornuftigt og retfærdigt, om man havde overladt det til arbejdsmarkedets parter at fastsætte de fremtidige reguleringer af lønningerne i overenskomstperioden og i stedet orientere sig om de virkelige årsager til prisstigningerne. Ikke mindst den overordentlig stærke avanceglidning burde der have været skredet ind over for. Nu opnår man kun at ødelægge grundlaget for en fornuftig trepartsdrøftelse og skabe mistillid til indkomspolitikken blandt lønmodtagerne. Vi tror på, at regeringens problemer vil stige på grund af bl.a. dette forslag og de 12 øvrige forslag i pakken.

Ifølge 2 pct.s forliget fjernes dyrtidsreguleringen fra lønninger og overførselsindkomster. Derimod fjernes den ikke f.eks. fra erhvervslivets afskrivningsgrundlag; virksomhederne skal stadig væk have fuld procentvis dyrtidsregulering. Indgrebet er groft vendt imod de dårligst stillede i samfundet, og socialdemokratiet må på det kraftigste vende sig imod forslaget. Vi skal beklage, at det ikke har været muligt at røre ved det flertal, som regeringen har skabt sig i påskeforliget eller 2 pct.s forliget, hvor man tydeligt kan se, hvad vej det går, tydeligt kan se, at den opskrift, regeringen har lagt frem for det, de kalder genoprettelse, ikke er gangbar. Vi vil derfor tage afstand fra forslaget.

Ole Henriksen (SF):

SF er fortsat imod dette indgreb i overenskomsterne. Jeg ved ikke, hvor mange gange der har været lavet indgreb i overenskomsterne, men man kan jo nævne 1973, 1975, 1977, 1979, 1981 og 1983, og når dette forslag bliver vedtaget ved tredje behandling, hvad det jo nok gør, har man altså allerede lavet indgreb også i 1985.

Så diskuteres det jo meget – måske ikke i folketinget, men så i hvert fald ude i befolkningen – at fagbevægelserne lever i en krise, og mange giver udtryk for, at man ikke rigtig forstår, at der er uro i fagbevægelsen. Man forstår ikke, at med disse utallige indgreb i overenskomsterne har folketinget netop et medansvar for, at det på arbejdsmarkedet i almindelighed går, som det går. Jeg synes, at folketinget bør give sig tid til at overveje, hvad det er, der foregår rundt omkring i fag-

bevægelsen i øjeblikket, og spørge sig selv, om ikke det har et alvorligt medansvar.

Jeg er da helt enig i, at disse mange indgreb, der allerede har været foretaget, er uheldige for den frie forhandlingsret, som burde eksistere på arbejdsmarkedet, men som altså ikke har gjort det i adskillige år. Men jeg synes da også godt, jeg vil gøre opmærksom på, at det niveau, der er lagt for at gøre indgreb i overenskomsterne, ikke bare er lagt af den borgerlige regering, det er et niveau, der er lagt tidligere af andre regeringer – og jeg skal ikke her nævne navne. Men niveauet er lagt, og man kan vel ikke bebrejde netop en borgerlig regering, at den også griber ind, når den finder lejlighed til det. Jeg synes, at spørgsmålet om folketingets medansvar rammer alle de partier, som gennem denne årække har meddelt, at de er imod, at man har disse frie forhandlinger på arbejdsmarkedet.

Jeg er enig i den socialdemokratiske ordførers bemærkninger om, at det her er uretfærdigt, men det har de øvrige indgreb også været. Det rammer de dårligst stillede denne gang, ligesom det har ramt dem tidligere, og derfor kan vi kun henholde os til, hvad vores ordfører sagde ved første behandling, at vi er imod disse indgreb i arbejdsmarkedets frie forhandlingsret, og at vi selvfølgelig ved tredje behandling vil stemme imod.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Henriksen, at det ikke er rigtigt at sammenligne dette lovforslag med de indgreb, som folketinget foretog i 1975, i 1977 og i 1979 i forbindelse med indgåelse af overenskomster, for da drejede det sig om hele arbejdsmarkedet, og det drejede sig om, at arbejdsmarkedets parter ikke kunne blive enige.

Her drejer det sig om et lovforslag, som har til formål at sikre, at indkomspolitikken bliver fastholdt, og det er noget, regeringen lægger afgørende vægt på, for vi har jo set i de to år, vi nu har ført en stram indkomspolitik, at den er lykkedes, at man stort set har holdt sig inden for lønrammerne, og at det har været medvirkende til, at der nu er kommet gang i beskæftigelsen igen. Derfor lægger vi afgørende vægt på, at indkomspolitikken bliver fastholdt.